

Arrest

nr. 154 754 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 13 juli 2012 ter kennis gebracht wordt. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:
A.A.

(...)

Nationaliteit: Marokko

(....)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.04.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan een van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 21.11.2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In haar beslissing betreffende de 9 ter-aanvraag dd. 07.05.2012 stelt gedaagde dat de graad en de ernst van de ziekte niet worden vermeld in het medisch attest.

Dat evenwel verzoeker uitdrukkelijk in het verzoek het volgende vermeldde:

Verzoeker voegt het standaard medisch getuigschrift dd. 13.04.2012 toe bij dit schrijven (stuk 2).

Verzoeker lijdt aan psychoses.

Deze ziekte is ernstig uit de aard. De graad van ernst blijkt uit de cumulatie van al deze klachten en wordt aangeduid door de woorden "chronisch psychotische toestand".

Dat gedaagde nergens verwijst naar de aanvraag en deze verduidelijking die wordt gegeven in het verzoekschrift zelf.

Dat het duidelijk is dat gedaagde geen rekening heeft gehouden met dit aspect van het dossier.

Dat de materiële motivering geschonden werd daar de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Dat de bestreden beslissing dient te worden nietigverklaard.

De motivering faalt dan ook.

Dat een risico op een schending van art. 3 EVRM niet geweerd is.

Dat de bestreden beslissing aldus art. 3 EVRM over de hele lijn schendt.

Bijgevolg is de motivering door DVZ niet afdoende en dient dit te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing op basis van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de formele motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing en in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Wat betreft de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012" luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...).

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid,"

Uit artikel 9ter, § 3, 3°, juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden (zie RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

3.4. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij zijn aanvraag van 7 mei 2012 een medisch getuigschrift van 13 april 2012 gevoegd conform het wettelijke voorziene model.

De Raad wijst erop dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoening”*, er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt, volstaat het daarom zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag (RvS 11 januari 2013, nr. 220.013, RvS 18 december 2012, nr. 221.805). Immers de gemachtigde mag wel nagaan of het antwoord op de vragen in het medisch getuigschrift als vermelding van de graad van ernst kan worden beschouwd (RvS 5 juni 2013, nr. 223.745). Andere vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift kunnen immers volstaan om de graad van ernst van de aandoeningen aan te tonen, in zoverre ze door verzoeker worden geconcretiseerd (RvS 17 maart 2015, nr. 230.526).

3.5. In casu betoogt verzoeker dat in de aanvraag om verblijfsmachtiging zelf werd vermeld dat de ziekte ernstig is en werd meegedeeld dat de graad van ernst blijkt uit de cumulatie van al deze klachten en wordt aangeduid door de woorden *“chronisch psychotische toestand”*. Hij stelt dat in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar de aanvraag en de verduidelijking die daarin wordt gegeven, zodat het duidelijk is dat geen rekening werd gehouden met dit aspect van het dossier.

De Raad benadrukt dat uit artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 duidelijk en uitdrukkelijk volgt dat de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moeten worden geattesteerd door de behandelende geneesheer, met een RIZIV nummer, in het vereiste standaard medisch getuigschrift.

Verzoeker kan niet dienstig noch ernstig verwijzen naar wat werd gesteld in de verblijfsaanvraag, nu uit de wet duidelijk volgt dat de graad van ernst in het standaard medisch getuigschrift moet worden vermeld. De gemachtigde kon derhalve enkel rekening houden met de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift en op straffe van niet-ontvankelijkheid, conform artikel 9ter, § 3, 3°, moet dit standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de voorgelegde aandoening vermelden.

Verzoeker betoogt geheel niet dat de gemachtigde diende na te gaan of de antwoorden op de vragen in het standaard medische getuigschrift van 13 april 2012 als vermelding van de graad van ernst kunnen worden beschouwd. Hij concretiseert dan ook niet welke precieze vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift kunnen volstaan om de graad van ernst van de aandoening aan te tonen. Heel het betoog van verzoeker is gestoeld op wat in de verblijfsaanvraag werd uiteengezet, doch, zoals reeds uiteengezet, kan verzoeker in het kader van artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet nuttig naar deze verblijfsaanvraag verwijzen daar de graad van ernst op straffe van niet-ontvankelijkheid in het standaard medisch getuigschrift moet worden vermeld.

Verzoeker geeft met het geheel te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens in het standaard medisch getuigschrift. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens in het standaard medisch getuigschrift van 13 april 2012 op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.6. Verzoeker voert tevens aan dat een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet geweerd is zodat de bestreden beslissing aldus artikel 3 EVRM over de hele lijn schendt.

Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te

houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoeker beperkt zich *in casu* tot een summiere bewering die niet verder wordt geconcretiseerd of uiteengezet. Verzoeker toont geheel niet aan dat de graad van ernst van de ziekte in het standaard medisch getuigschrift van 13 april 2012 werd vermeld, zoals wettelijk vereist. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing kennis had of kennis had moeten hebben van het bestaan van een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in de zin van artikel 3 van het EVRM. Doordat verzoeker niet aantoont dat de graad van ernst van de aandoening in het standaard medisch getuigschrift werd vermeld, toont hij ook niet aan dat op het moment van de bestreden beslissing de hoge drempel gehandhaafd door het EHRM werd bereikt, met name dat er sprake was van een uitzonderlijke omstandigheid waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn.

Ook nu blijft verzoeker in het verzoekschrift in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen een uitwijzing. De Raad stelt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing, noch toont verzoeker aan dat er sprake is van een gedwongen verwijdering. Er blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet dat verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het staat verzoeker vrij om zulke nieuwe aanvraag in te dienen op basis van een standaard medisch getuigschrift dat duidelijk de graad van ernst van de aandoening vermeldt. Tenslotte wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde gehouden is om de uitvoering van een verwijderingsbeslissing tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt in huidige omstandigheden niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES